

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **České Radiokomunikace a. s.**, se sídlem Praha 6, Skokanská 2117/1, zastoupená Mgr. Karin Konstantinovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Benediktská 690/7, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 58/219, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2025, č. j. 11 A 78/2024-48,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně podala u žalovaného žádost o udělení přidělu rádiových kmitočtů pro celoplošnou Síť 25 (DVB-T2). Žalovaný shledal žádost zjevně nepřipustnou, neboť žalobkyně nespĺňovala podmínky dle § 22 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen „ZEK“), a proto řízení rozhodnutím ze dne 3. 5. 2024, č. j. ČTÚ-13 578/2024-613, podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavil. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, který byl rozhodnutím Rady žalovaného ze dne 27. 6. 2024, č. j. ČTÚ-19 464/2024-603, zamítnut.

[2] Rozhodnutí Rady žalovaného následně žalobkyně napadla žalobou, kterou Městský soud v Praze rozsudkem specifikovaným v záhlaví zamítl.

[3] Městský soud nejprve vymezil předmět řízení, jímž byla žádost žalobkyně o přidělení rádiových kmitočtů podle § 22 odst. 1 ZEK. Argumentace žalobkyně však od počátku nesměřovala k otázce splnění podmínek podle tohoto ustanovení, nýbrž k požadavku, aby žalovaný nejprve vytvořil prostor pro přidělení kmitočtů v Síti 25 a „*teprve poté*“ žalobkyni tento příděl udělil.

[4] Úvodem městský soud konstatoval, že námitka žalobkyně, dle níž mělo být řízení o žádosti přerušeno, a žalovaný se měl obrátit na Evropskou komisi ve věci notifikace možné veřejné podpory, byla uplatněna opožděně. Z tohoto důvodu se jí soud nezabýval.

[5] Pokud jde o věcně projednatelné námitky, městský soud v první řadě nepřisvědčil tvrzení žalobkyně o nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. Uvedl, že podle ustálené judikatury není správní orgán povinen výslovně reagovat na každou jednotlivou námitku, jestliže proti tvrzení účastníka postaví vlastní ucelenou argumentaci, v jejíž konkurenci uplatněné námitky neobstojí. Tak tomu bylo i v posuzovaném případě, neboť žalovaný své rozhodnutí dostatečně zdůvodnil poukazem na nesplnění podmínek dle § 22 ZEK.

[6] Městský soud se také zcela ztotožnil se žalovaným (pro lepší srozumitelnost nebude dále v textu rozlišováno mezi žalovaným a jeho Radou, coby jeho orgánem), že žádost žalobkyně byla zjevně právně nepřipustná. Z ustanovení § 22 odst. 1 ZEK vyplývá, že příděl lze udělit pouze třem typům žadatelů: (i) žadateli vybranému ve výběrovém řízení podle § 21 ZEK, (ii) žadateli, kterého vybrala rozhodnutím Evropská komise, nebo (iii) žadateli, o kterém tak stanoví zákon. Městský soud uzavřel, že žalobkyně není ani jedním z těchto žadatelů a sama to ani netvrdí. Jelikož ZEK tyto typy vymezuje taxativně, byla žádost žalobkyně zjevně právně nepřipustná. Žalovaný tedy postupoval správně, pokud řízení o takové žádosti zastavil dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.

[7] Argumentace žalobkyně, že byl žalovaný povinen postupovat v souladu se *Strategií rozvoje zemského digitální televizního vysílání z roku 2016*, kterou byl stanoven přechod na standard DVB-T2 (dále jen „Strategie“), a s usnesením vlády ČR č. 648 ze dne 20. 7. 2016, kterým byla Strategie schválena, se dle městského soudu míjela s předmětem řízení a otázkou, zda žalobkyně splňuje podmínky dle § 22 odst. 1 ZEK. I kdyby žalovaný nepostupoval v souladu se Strategií nebo neodůvodněně otálel se zavedením Sítě 25 (jejíž zavedení předpokládá právě Strategie), neznamenalo by to, že by žalobkyně byla oprávněnou žadatelkou o příděl kmitočtů. Městský soud rovněž uvedl, že není zřejmé, co žalobkyně mínila tvrzením, že nepožadovala udělení přídělu kmitočtů, ale zahájení řízení dle § 44 a násl. správního řádu. Předmět žádosti byl vymezen jako „*žádost o udělení přídělu rádiových kmitočtů pro celoplošnou Síť 25 (DVB-T2)*“ a žalovaný o této žádosti rozhodoval. Jelikož žádost obsahovala všechny zákonné náležitosti, nebylo na místě postupovat dle § 45 odst. 2 správního řádu.

[8] Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala nerovné zacházení a diskriminaci, neboť podle jejího názoru jsou zvýhodňováni provozovatelé Sítě 24 oproti ní, která usilovala o přidělení kmitočtů v rámci Sítě 25. Ani tuto námitku městský soud neshledal důvodnou. Uvedl, že tato argumentace žalobkyně se opětovně míjela s předmětem řízení. K tomu doplnil, že žalovaný se s touto námitkou dostatečně vypořádal na str. 9 a 10 svého rozhodnutí, kde uvedl, že by stejně postupoval vůči jakémukoliv jinému žadateli, který by

pokračování

zjevně nesplňoval podmínky dle § 22 odst. 1 ZEK. Městský soud dodal, že z ničeho nevyplývá (a ani žalobkyně nic takového netvrdila), že by žalovaný jiným žadatelům o přiděl kmitočtů vyhovoval či jejich žádosti meritorně projednával.

[9] Důvodný neshledal městský soud ani třetí žalobní bod, v němž žalobkyně namítala porušení jejího práva nahlížet do správního spisu. Žalobkyně totiž neuvedla, jakým konkrétním způsobem mělo tvrzené porušení zasáhnout do její právní sféry nebo ovlivnit vydání rozhodnutí o zastavení řízení. Městský soud dále konstatoval, že žalobkyni nesvědčilo právo seznámit se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť toto ustanovení dopadá pouze na rozhodnutí ve věci samé. Nadto žalovaný žádné důkazy a podklady neshromažďoval, protože řízení zastavil výlučně na základě žádosti žalobkyně. Nebyl dán ani důvod k přerušení řízení, jelikož neexistovala žádná předběžná otázka, která by měla být vyřešena; žalovaný tak mohl o žádosti rozhodnout na základě platné a účinné právní úpravy. Městský soud uzavřel, že ve správním ani civilním soudním řízení se nelze domáhat vydání právního předpisu určitého obsahu či změny právní úpravy.

[10] Rozsudek městského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, kterou výslovně nepodřadila pod žádný z kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Stěžovatelka v první řadě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Uvádí, že městský soud při ústním jednání provedl důkaz článkem „*Rozvojové síť DVB-T2? Kmitočty mají přednostně dostat stávající multiplexy pro dokrývače, řešení echa a rušení*“ (dále jen „článek“) a tiskovou zprávou, aniž by ale bylo zřejmé, jaké závěry z těchto důkazů vyvodil a jak je při svém hodnocení zohlednil. Podle stěžovatelky městský soud nevzal v potaz, že vytvoření nové kompenzační celoplošné sítě DVB-T2 předpokládá Strategii a že žalovaný nepostupoval v souladu s jejími závaznými opatřeními. Usnesením vlády bylo předsedovi Rady žalovaného výslovně uloženo, aby postupoval v souladu se Strategií. Pokud by se městský soud obsahem Strategie zabýval, nemohl by podle stěžovatelky dospět k závěru o (zjevné) právní nepřipustnosti žádosti. Za nepřezkoumatelné považuje rovněž rozhodnutí žalovaného, který se Strategií vůbec nezabýval, nezmínil ji a nelyž se ani se zásadní argumentací stěžovatelky.

[12] Dále stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu, že i kdyby žalovaný nepostupoval v souladu se Strategií, neznamenalo by to, že by stěžovatelka byla oprávněna k udělení přidělu. Ze Strategie podle ní vyplývá, že Síť 25 má představovat novou kompenzační celoplošnou síť DVB-T2 za celkovou ztrátu rádiových kmitočtů v Síti 2 a 3, jejímž provozovatelem byla právě stěžovatelka, respektive její dceřiná společnost. Tento závěr potvrzoval i článek, který byl proveden jako důkaz při ústním jednání městského soudu.

[13] Stěžovatelka dále uvádí, že i pokud by byla její žádost skutečně nepřipustná, nejednalo by se o nepřipustnost *zjevnou* na první pohled, jak to vyžaduje judikatura Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Podle jejího názoru žalovaný nemohl žádost „odmítnout“ jako zjevně nepřipustnou, pokud k jejímu posouzení musel

provádět právní a interpretační úvahy, mimo jiné ohledně toho, zda stěžovatelka je či není oprávněným subjektem dle § 22 odst. 1 ZEK. Žalovaný musel minimálně provést revizi příslušných rozhodnutí Evropské komise a zákonů ČR. Městský soud proto nesprávně uzavřel, že žalovaný mohl dospět k závěru o neoprávněnosti žádosti bez jakéhokoliv bližšího posouzení.

[14] Pokud městský soud v odst. 35 odůvodnění rozsudku uvedl, že nebylo zřejmé, co stěžovatelka mínila tvrzením, že nepožadovala udělení přidělu kmitočtů, ale zahájení řízení dle § 44 a násl. správního řádu, stěžovatelka upozorňuje, že podle § 22 ZEK je předpokladem pro udělení přidělu kmitočtů výběrové řízení dle § 21 téhož zákona. Proto žádala, aby žalovaný nejprve zahájil řízení pro přiděl rádiových kmitočtů pro Síť 25 a následně, aby jí byl tento přiděl udělen. Podle stěžovatelky tento postup odpovídal i záměru žalovaného vyhlásit výběrové řízení, jak vyplývalo z medializovaných informací. Žalovaný ale žádným způsobem nevysvětlil, proč řízení o udělení přidělu nemohl zahájit, ani na základě jakého právního důvodu považoval žádost za zjevně právně nepřípustnou. Ani městský soud se s těmito otázkami nezabýval. Nesprávný je podle stěžovatelky rovněž závěr městského soudu, že žalovaný nebyl povinen ji vyzvat k odstranění vad dle § 45 odst. 2 správního řádu, neboť tato povinnost vyplývá ze zásady součinnosti správního orgánů s účastníky řízení a ze zásady dobré správy.

[15] Stěžovatelka rovněž nesouhlasí se závěrem městského soudu, podle kterého z ničeho neplyne, že by žalovaný jiným žádostem o udělení kmitočtů vyhověl či je meritorně projednal. Tvrdí, že byla-li Síť 25 určena jako kompenzační opatření za celkovou ztrátu rádiových kmitočtů v Síti 2 a 3, mohl o její přidělení žádat pouze jejich provozovatel – tedy právě stěžovatelka. Přijetí Strategie vytvořilo důvodné legitimní očekávání, že žalovaný bude postupovat podle ní a rozhodne o přidělení rádiových kmitočtů. Tím, že žalovaný žádosti nevyhověl a odmítl se jí meritorně zabývat, porušil podle stěžovatelky § 2 odst. 4 a § 7 správního řádu. Pokud žalovaný při realizaci kompenzačních opatření postupoval selektivně, pouze ve prospěch některých provozovatelů, porušil tím zásadu rovnosti a zákaz diskriminace.

[16] V další kasační námitce stěžovatelka namítá, že pokud současná právní úprava neumožňuje žalovanému přijmout nezbytná opatření dle Strategie ve vztahu k Síti 25, měl žalovaný řízení o její žádosti přerušit a iniciovat potřebnou novelizaci právní úpravy. Dále měl požádat příslušný orgán veřejné moci o posouzení, zda povinnost předsedy Rady žalovaného postupovat dle Strategie, stanovená podzákonným předpisem, není v rozporu se ZEK. Nic z toho ale žalovaný neučinil. V této souvislosti stěžovatelka považuje odůvodnění městského soudu uvedené v odst. 47 napadeného rozsudku za nesrozumitelné. Uvádí, že se nedomáhala změny právní úpravy ve správním či civilním soudnictví, nýbrž ve správním řízení v rámci posouzení své žádosti.

[17] V poslední kasační námitce stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu ohledně porušení jejího práva nahlížet do správního spisu. Tvrdí, že o nahlédnutí do spisu prokazatelně písemně požádala, žalovaný se ale její žádostí nijak nezabýval a vydal prvostupňové rozhodnutí, aniž by jí umožnil se s obsahem spisu seznámit. Stěžovatelka měla zájem se seznámit s obsahem správního spisu a případně odstranit nedostatky žádosti, avšak postupem žalovaného jí bylo toto právo upřeno.

pokračování

[18] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry městského soudu a v podrobnostech odkázal na své vyjádření k žalobě. Ke zjevné právní nepřipustnosti žádosti uvedl, že posouzení procesních předpokladů nelze považovat za dokazování či meritorní posouzení věci. Posouzení postavení subjektu podávajícího žádost podle něj nepředstavuje složitou interpretační úvahu. Stěžovatelka navíc ani netvrdila, že by byla jedním ze subjektů vymezených v § 22 odst. 1 ZEK. Žalovaný dále zdůraznil, že výběrové řízení nelze vyhlásit na základě žádosti žadatele, ale pouze postupem dle § 146 správního řádu, a proto nemohly vzniknout pochybnosti o skutečném významu žádosti. Tvzení stěžovatelky o údajné diskriminaci a nerovném zacházení žalovaný označil za opakovaná a již městským soudem řádně vypořádaná. Poukázal i na účelovost a vnitřní rozpornost tvrzení stěžovatelky, která na jedné straně žádala o vyhlášení výběrového řízení, avšak zároveň tvrdila, že nikdo jiný než ona o přiděl kmitočtů nemůže žádat, což je ale v rozporu s principem výběrového řízení. K námitce ohledně porušení práva na nahlížení do správního spisu žalovaný uvedl, že stěžovatelka sice tvrdila, že chtěla odstranit případné nedostatky žádosti, avšak ve skutečnosti tak neučinila; proto tuto námitku považuje za účelovou.

[19] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Úvodem je vhodné upozornit, že stěžovatelka formálně nepodřadila důvody kasační stížnosti pod žádný z důvodů dle § 103 odst. 1 s. ř. s. Ze zásady *iura novit curia* nicméně plyne, že stěžovatel není povinen podřadit tvrzené důvody kasační stížnosti pod konkrétní ustanovení zákona; soud je posuzuje podle jejich obsahu a je oprávněn sám podřadit kasační námitky pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003-50). Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s.

[22] Nejprve přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom,

jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[23] Tvrzení stěžovatelky, že z napadeného rozsudku není zřejmé, jaké skutečnosti vyplynuly z důkazů provedených při ústním jednání, nelze přitakat. Městský soud v odst. 19 a 20 odůvodnění rozsudku uvedl, jaké skutečnosti z provedených důkazů zjistil. Z odst. 34 odůvodnění rozsudku pak vyplývá, že žalobní argumentace stěžovatelky ohledně souladu postupu žalovaného se Strategii a usnesením vlády (k čemuž směřovaly jí navržené a soudem provedené důkazy) se mýjela s předmětem řízení, jímž bylo výlučně posouzení, zda stěžovatelka splňovala podmínky dle § 22 odst. 1 ZEK. Z tohoto závěru implicitně vyplývá, že předmětem řízení nebylo zkoumání správnosti postupů žalovaného při přidělování kmitočtů, nýbrž výlučně posouzení přípustnosti žádosti stěžovatelky. Provedené důkazy se ovšem vztahovaly výhradně k rozdělení dvou nových celoplošných sítí DVB-T2, nikoli k určení okruhu subjektů oprávněných podle § 22 odst. 1 ZEK žádost podat. Jakkoli je pravdou, že městský soud výslovně neuvedl, že se provedené důkazy netýkaly posuzovaného předmětu řízení, tato skutečnost z odůvodnění rozsudku dostatečně vyplývá.

[24] Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že se vskutku nedomáhala změny právní úpravy ve správním soudnictví, ale ve správním řízení. Tato skutečnost ovšem nic nemění na správnosti závěru městského soudu, že prostřednictvím nepřípustné žádosti se nelze domáhat změny právní úpravy, která by jí učinila přípustnou. Argumentace městského soudu přitom nebyla nesrozumitelná. Domáhala-li stěžovatelka, aby v jejím případě bylo postupováno stejně jako ve věci, o níž rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 6. 2011, č. j. 45 Ad 6/2010-27, městský soud srozumitelně vysvětlil, že v odkazované věci soud dospěl k závěru o protiústavnosti aplikovaného zákonného ustanovení, což není případ nyní projednávané věci. Srozumitelně tak odůvodnil, proč nebylo namíste řízení přerušit ani iniciovat legislativní změnu.

[25] Lze proto uzavřít, že z napadeného rozsudku je patrné, jak městský soud o žalobě (tj. o všech žalobních námitkách) rozhodl, jaké důvody jej k tomu vedly a na jakých úvahách založil své závěry. Rozsudek městského soudu není ani vnitřně rozporný. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s, proto naplněn není.

[26] Pokud jde o právní hodnocení věci městským soudem [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], stěžovatelka namítala, že městský soud pochybil tím, že nezohlednil nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Dle jejího názoru se totiž žalovaný nezabýval obsahem Strategie, a tudíž se nevypořádal se všemi jejími námitkami. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ovšem vyplývá, že žalovaný žádost označil za zjevně právně nepřípustnou, a to z důvodu, že (i) nebylo vyhlášeno výběrové řízení, do kterého by bylo možné se přihlásit a (ii) stěžovatelka nebyla vybrána k využívání předmětných rádiových kmitočtů rozhodnutím Evropské komise, (iii) ani jí toto oprávnění nevyplývalo z jiného ustanovení ZEK či jiného právního předpisu. Stěžovatelka tak *per se* nemohla vůbec podat žádost podle § 22 odst. 1 ZEK, neboť „[n]ení v postavení subjektu, o kterém by zákon stanovil, že mu je možno na základě žádosti udělit přiděl rádiových kmitočtů.“ Stejný závěr plyne i ze žalobou napadeného rozhodnutí. Za této situace nebylo na místě se žádostí věcně zabývat a žalovaný proto neměl povinnost zkoumat obsah Strategie či jiné podklady, na které stěžovatelka odkazovala. Nelze proto souhlasit s tvrzením, že by

pokračování

rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné; městský soud proto nepochybil, pokud z tohoto důvodu toto rozhodnutí nezrušil.

[27] Další okruh kasačních námitek směřuje proti závěrům městského soudu týkajícím se *zjevné právní nepřípustnosti* podané žádosti.

[28] Podle § 22 odst. 1 ZEK platí, že *přídělem rádiových kmitočtů se rozumí udělení práva k využívání rádiových kmitočtů podle podmínek, které budou Úřadem stanoveny v oprávnění k využívání rádiových kmitočtů. Předseda Rady Úřadu (dále jen „předseda Rady“) rozhodne o udělení přídělu rádiových kmitočtů žadateli, který byl vybrán postupem podle § 21, nebo byl vybrán k využívání rádiových kmitočtů rozhodnutím Komise, nebo pokud tak stanoví zákon.*

[29] Podle § 21 odst. 1 ZEK dále platí, že: *je-li počet práv k využívání rádiových kmitočtů plánem využití rádiového spektra omezen, vyhlásí Úřad výběrové řízení za účelem udělení práv k využívání rádiových kmitočtů a stanoví, zda budou žádosti o udělení práv k využívání rádiových kmitočtů hodnoceny podle kritérií uvedených v odstavci 3, nebo zda budou jediným kritériem hodnocení žádostí výsledky aukce.*

[30] Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřípustná.*

[31] Zákon pojem *zjevné právní nepřípustnosti* blíže nedefinuje, neboť se jedná o neurčitý právní pojem; jeho užití zákonodárcem v § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu má racionální důvod, neboť nelze zákonem kazuisticky vypočítávat všechny možné případy, kdy právní úprava *prima vista* vylučuje podání žádosti, ať již z důvodů stojících na straně žadatele (což je i případ stěžovatelky) nebo z důvodů věcných (například v případech řízení, která lze zahajovat pouze *ex officio*). Výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav jsou (na rozdíl od užití správního uvážení, realizovalo-li se v mezích zákona) v souladu s § 75 s. ř. s. soudem plně meritorně přezkoumatelné (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154).

[32] Jak Nejvyšší správní soud uvedl již v rozsudku ze dne 24. 4. 2020, č. j. 3 Ads 95/2018-58, rozhodnutím o zastavení řízení *je správní řízení ukončeno dříve, než dojde k věcnému posouzení žádosti.* Takový postup v případě zjevné právní nepřípustnosti ovšem vyžaduje, aby se jednalo o případy zjevné, tedy bezrozporné, nevyžadující složitější úvahy správního orgánu, které by bylo třeba argumentačně osvětlovat v odůvodnění usnesení o zastavení řízení. Rovněž aplikovaná právní úprava musí být zřejmá, bezrozporná, bezmezerovitá a její aplikace nesmí vyvolávat jakékoli složitější interpretační otázky. Nepřípustnost žádosti musí být jednoznačně patrná již ze samotné právní úpravy bez dalšího, tedy bez nutnosti užití interpretačních úvah a pomůcek.

[33] Z citovaných ustanovení ZEK vyplývá, že příděl kmitočtů lze udělit pouze taxativně vymezenému okruhu žadatelů, přičemž stěžovatelka do tohoto okruhu nespadá, a jak správně konstatoval městský soud, sama to o sobě ani netvrdí. Oprávněnost své žádosti dovozuje výlučně na základě Strategie, která je ovšem pouze koncepčním dokumentem, nikoli pramenem práva, a nemůže tak nahradit zákonnou úpravu ani rozšířit okruh subjektů oprávněných podat žádost dle § 22 odst. 1 ZEK.

[34] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem žalovaného, aprobovaným městským soudem, že stěžovatelka *prima vista* nebyla subjektem oprávněným k podání žádosti o přiděl rádiových kmitočtů, a její žádost tak byla *zjevně právně nepřijatelná*. Nepřijatelnost byla zřejmá již ze samotného znění ZEK, bez nutnosti provedení složitějších interpretačních úvah; současně nebylo nutné provádět rozsáhlejší skutková zjištění za účelem posouzení, zda stěžovatelka spadá do některé z kategorií žadatelů předvídaných § 22 odst. 1 ZEK. Závěr, že žalovaný musel posoudit, zda stěžovatelka spadá pod některý z vymezených subjektů, rozhodně nelze považovat za meritorní úvahu; jde jen o nezbytné vyhodnocení textu zákona a subsumpci nesporných skutkových zjištění, které nevybočují z rámce posouzení zjevné nepřijatelnosti. Pokud by správní orgán nemohl provést ani tento základní krok, institut *zjevně právně nepřijatelné žádosti* by postrádal jakýkoli smysl a § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu by tak fakticky zůstal vyprázdněn. Nejvyšší správní soud zároveň konstatuje, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí jasně a srozumitelně vyložil, z jakých skutkových a právních důvodů považoval žádost stěžovatelky za zjevně právně nepřijatelnou (stěžovatelka nespádala do okruhu subjektů uvedených v § 22 odst. 1 ZEK a žádné jiné právní ustanovení jí takové oprávnění nepřiznávalo).

[35] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že nepřijatelnost žádosti byla *prima vista* zřejmá a přímo vyplývala ze ZEK. Žalovaný tudíž nebyl povinen věc dále meritorně posuzovat ani zohledňovat Strategii či jiné podklady, na které stěžovatelka odkazovala. Stejně tak nebylo nutné zabývat se usnesením vlády či medializovanými informacemi, které jsou z hlediska posouzení *přijatelnosti* žádosti irelevantní. Ze stejného důvodu nebylo ani na místě řízení přerušovat a iniciovat změnu právní úpravy (cestou podání návrhu právního předpisu ministerstvu), jak se stěžovatelka domáhala. Pokud tedy městský soud postup žalovaného aproboval, postupoval zcela v souladu se zákonem.

[36] Důvodná není ani námitka, dle které byl žalovaný povinen vyzvat stěžovatelku k odstranění vad žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu. Právě skutečnost, že se jednalo o zjevně právně nepřijatelnou žádost, vylučuje, aby byly vady odstraněny tímto postupem. Pokud by vada žádosti mohla být odstraněna, nejednalo by se z logiky věci o zjevnou nepřijatelnost.

[37] Pokud jde o námitky týkající se nevyhlášení výběrového řízení, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto otázky nespádají do rámce posouzení (ne)přijatelnosti žádosti. Pouze pro úplnost lze dodat, že ZEK neukládá žalovanému povinnost vyhlásit výběrové řízení na základě podané žádosti.

[38] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatelky o nelogičnosti a nesprávnosti závěru městského soudu, podle něhož nebylo vyhověno ani jiným žádostem o přiděl rádiových kmitočtů; městský soud dle stěžovatelky nezohlednil, že je jediným subjektem oprávněným o přiděl kmitočtů žádat, neboť jde o kompenzační opatření za ztrátu kmitočtů v rámci Sítě 2 a 3. K této argumentaci je třeba uvést, že se mýlí s předmětem řízení, jímž nebylo posouzení oprávněnosti samotného kompenzačního opatření ani přezkum postupu žalovaného při zavádění Sítě 25, nýbrž výhradně otázka, zda stěžovatelka splňovala zákonné podmínky pro podání žádosti podle § 22 odst. 1 ZEK. Jelikož stěžovatelka do okruhu zákonem vymezených žadatelů nespádala, nemohlo být její žádosti vyhověno *per se*, a nebylo tedy ani relevantní, jak žalovaný rozhodl o jiných žádostech. Nadto stěžovatelka nepoukázala na případy, kdy by žádosti jiných subjektů ve srovnatelném postavení bylo

pokračování

vyhověno. Nelze proto nalézt žádné argumenty pro závěr o selektivním či diskriminačním postupu žalovaného.

[39] Nejvyšší správní soud rovněž nepřisvědčil námitce stěžovatelky o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného v důsledku porušení jejího práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu). Městský soud v této souvislosti správně uvedl, že stěžovatelka nijak nekonkretizovala, jakým způsobem mělo tvrzené pochybení zasáhnout do jejích práv; tato skutečnost má přitom zásadní význam, neboť důvodem pro zrušení správního rozhodnutí je pouze *podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé* [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. V kasační stížnosti stěžovatelka pouze uvedla, že jí bylo upřeno právo nahlédnout do správního spisu, pročež nemohla odstranit případné nedostatky své žádosti. Jak však již bylo uvedeno výše, důvodem zastavení řízení nebyly neodstraněné vady žádosti, které bránily pokračování řízení [nešlo o žádost přípustnou, jejímuž věcnému projednání bránily vady, které nebyly odstraněny - viz § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu], ale zjevná nepřípustnost žádosti. I pokud by tedy žádost stěžovatelky vykazovala nějaké deficity, nebyl důvod je odstraňovat, neboť takový postup by nemohl vést k jejímu věcnému projednání.

[40] Lze tedy konstatovat, že městský soud vycházel ze správných východisek při posouzení zjevné právní nepřípustnosti žádosti stěžovatelky a jeho závěry ob stojí i ve světle námitek uplatněných v kasační stížnosti. Nebyl proto naplněn ani kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[41] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[42] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného - v jeho případě nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s daným řízením vznikly náklady převyšující jeho běžné administrativní výdaje spojené s jeho procesním postavením. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. února 2026

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu